

Chương 33

Con Người Lạ

Người tại địa phương không ai quen biết y. Tuy nhiên, y không có vẻ gì quái dị cả. Y có vẻ thanh tú, trang nhã, mẫu người của y là mẫu mà thiên hạ phần đông rất ưa chuộng.

Gia dĩ, y lại nhỏ tuổi, thân vóc tròn trịa, cho rằng y là mẫu người lý tưởng của các thiếu nữ, cũng không ngoa lắm.

Trên mình y, chẳng có một vật gì làm cho bàng nhân khiếp sợ, chẳng hạn, đao, kiếm, là những vật giết người.

Chỉ có vẻ trầm mặc của y là đáng sợ.

Y ngồi đó lâu, chẳng những không nói năng một tiếng gì, mà y cũng không nhích động mảy may, dường tượng con người gỗ.

Ngồi như thế, từng giờ, từng giờ, có ai chịu nổi như y chẳng ?

Trước mặt, trên bàn, có rượu. Nhưng y không chạm đến bình, đến chén.

Mường tượng, rượu không phải được gọi mang ra đó để uống, mà là để nhìn.

Mắt lạnh lùng, song mỗi lần nhìn bình rượu, ánh mắt y ấm áp lên.

Bình rượu gợi cho y một hoài niệm gì ?

Y phục thông thường, bằng loại bố thô, sạch sẽ. Bên hông, có một chiếc côn.

Đôi mắt tuy lạnh, song rất sáng. Loại mắt sáng nhìn thấu ruột gan con người.

Ai bị y nhìn, tất có khó chịu ít nhiều.

Bây giờ, y gọi một tô mì.

Y bắt đầu ăn, ăn chậm rãi, sợ mau hết tô mì, dường tượng là tô mì cuối cùng, không bao giờ được ăn nữa.

Khi Phó Hồng Tuyết đến nơi, là thấy ngay con người đó. Hắn chợt phát hiện con người đó nhìn hắn.

Chẳng rõ tại sao, bất gặp ánh mắt của y, Phó Hồng Tuyết lại khiếp sợ.

Bình sanh có khi nào hắn có cảm giác đó đâu ?

Chẳng khác nào một thường nhân đang ung dung bước trên đường dài, chợt gặp thú dữ !

Theo phản ứng tự nhiên, hắn bóp mạnh chuôi đao. Hắn chuẩn bị bạt đao.

Bạt đao vì sợ, muốn dứt trừ niềm sợ, hay nhớ lời của Kim Phong Tử ?

Người lạ ngồi đó, bất động, hắn có thể tùy tiện đâm mũi đao vào yết hầu y.

Hắn tin, thanh đao của hắn nhanh.

Nhưng lần này, niềm tự tin chừng như kém giảm.
Người lạ ngồi đó, bất động.
Song, cao thủ có lối tự phòng vệ bí mật, chưa chắc gì hấn xuất thủ mà đắc thủ.
Lối phòng thủ đó, rất bí mật, thì đương nhiên Phó Hồng Tuyết không tìm ra sơ hở.
Không có sơ hở, hấn do lối nào tấn công !
Phó Hồng Tuyết lui ra, chờ cơ hội.
Bỗng, người lạ cất tiếng:
- Mời ngồi.
Phó Hồng Tuyết đứng lại.
Hấn chưa biết y mời ai.
Người lạ lấy chiếc đĩa chỉ ghế đối diện, tiếp:
- Mời ngồi.
Phó Hồng Tuyết do dự.
Rồi cuối cùng, hấn ngồi xuống.
Người lạ hỏi:
- Uống rượu ?
Phó Hồng Tuyết lắc đầu:
- Không uống !
Người lạ hỏi:
- Từ lâu, vẫn không uống ?
Phó Hồng Tuyết đáp:
- Hiện tại, không uống.
Người lạ mỉm cười. Vẻ cười hết sức quái dị.
Y thông thả thốt:
- Mười năm rồi ! ...
Phó Hồng Tuyết nghe. Chỉ nghe thôi chứ không hiểu gì cả.
Người lạ với giọng từ từ, tiếp nối:
- Mười năm nay, không có ai tưởng giết tại hạ.
Phó Hồng Tuyết giật mình ! Hấn tự hỏi, làm sao y biết được ý tứ của hấn ?
Người lạ ngưng ánh mắt nhìn hấn, tiếp:
- Hiện tại, các hạ đến đây, không ngoài cái việc giết tại hạ !
Phó Hồng Tuyết giật mình hơn.
Người lạ hỏi:
- Phải vậy hay không ?
Phó Hồng Tuyết đáp:
- Phải.

Người lạ mỉm cười:

- Tại hạ nhận thấy, các hạ không thuộc hạng người nói ngoa.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Không nói ngoa, nhưng giết người !

Người lạ hỏi:

- Các hạ giết được bao nhiêu người rồi ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không ít !

Người lạ chớp mắt:

- Giết người, có thú lắm không ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Tại hạ giết người, không phải để tìm cái thích thú.

Người lạ hỏi:

- Thế để làm gì ?

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Bất tất tại hạ phải cáo tố với các hạ !

Người lạ lộ vẻ bi thương kỳ quái.

Một phút sau, y thở dài, thốt:

- Phải ! Mỗi cá nhân đều có một lý do riêng biệt để giết người. Đích xác, bất tất phải cáo tố lý do với ai !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Làm sao các hạ biết tại hạ đến đây để giết các hạ ?

Người lạ đáp:

- Gương mặt các hạ bừng sát khí.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Các hạ thấy ?

Người lạ giải thích:

- Thấy thì không, nhưng có thể cảm giác được !

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Các hạ cảm giác được ?

Người lạ gật đầu:

- Nhờ thế, tại hạ mới còn sống đến ngày nay.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Và hiện tại, các hạ còn sống !

Người lạ hỏi:

- Các hạ cho rằng nhất định giết chết được tại hạ ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Trên đời không có người nào giết không chết !

Người lạ điềm nhiên:

- Các hạ tin như vậy ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Có tự tin, tại hạ mới có đến đây !

Người lạ mỉm cười.

Nụ cười thần bí.

Y thốt:

- Tại hạ rất thích mẫu người của các hạ.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Nhưng tại hạ vẫn muốn giết các hạ.

Người lạ hỏi:

- Tại sao ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không có nguyên nhân.

Người lạ cau mày:

- Giết người không có nguyên nhân ?

Ánh mắt của Phó Hồng Tuyết bỗng lộ niềm thống khổ, hần đáp:

- Dù có nguyên nhân, tại hạ cũng không thể cho biết.

Người lạ mặt hỏi:

- Không thể không giết tại hạ ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không thể !

Người lạ thở dài:

- Đáng tiếc !

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Đáng tiếc ?

người lạ tiếp:

- Từ nhiều năm qua, tại hạ không giết người nữa.

Phó Hồng Tuyết lơ lửng:

- Ạ !

Người lạ đáp:

- Nguyên tắc của tại hạ, là không ai tưởng giết tại hạ, tại hạ tuyệt nhiên không tưởng giết người đó.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nếu tại hạ nhất định giết các hạ ?

Người lạ đáp:

- Thì các hạ chết !

Phó Hồng Tuyết bủ môi:

- Biết đâu cái chết chẳng về phần các hạ ?

Người lạ lắc đầu:

- Có thể ...

Y chợt nín lặng, bởi y vừa tưởng thấy thanh đao của Phó Hồng Tuyết.

Mãi đến bây giờ, y mới chú ý đến thanh đao.

Một phút sau, y thốt:

- Xem ra thanh đao đó nhất định phải nhanh lắm !

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Vừa đủ thôi !

Người lạ gật đầu:

- Tốt !

Bỗng, y tiếp tục ăn, ăn chậm rãi, từ từ, nhai nhỏ nhỏ, một tay cầm đũa, một tay vịn tô.

Nếu Phó Hồng Tuyết xuất thủ, thì mũi đao sẽ rọc từ đầu y xuống bên dưới, đến hết đà, không khó khăn gì cả !

Y không làm sao chống đỡ kịp.

Nhưng, thanh đao của Phó Hồng Tuyết còn nằm yên trong vỏ. Vỏ đao ngời đen dưới ánh tà dương, vỏ đao đen, phản ánh với màu trắng xanh của bàn tay đặt nơi chuôi.

Hắn không bạt đao.

Bởi hắn chưa thấy nên do hướng nào chém nhát đao xuống người y.

Tả ? Hữu ? Tiền ? Hậu ?

Hắn đắn đo.

Mường tượng có bức tường chắn trước thanh đao, ngăn thanh đao vung lên.

Người lạ không nhìn hắn, tiếp luôn:

- Giết người, không phải là một việc làm thú vị ! Người bị giết lại càng không thích thú !

Phó Hồng Tuyết không đáp.

Bởi, chừng như người lạ không đối thoại với hắn !

Người lạ tiếp:

- Từ lâu, tạ hạ không thích cái lối giết người không có nguyên nhân. Mà người dùng cái lối đó lại càng không được tại hạ dành cho mấy may cảm tình ! Nhất là hạng thiếu niên ! Thiếu niên không nên nuôi dưỡng cái tập quán không đẹp đó !

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Tại hạ đến đây, không phải để nghe các hạ giáo huấn.

Người lạ điềm nhiên:

- Đao, ở nơi tay các hạ. Các hạ có thể tùy thời vung lên !

Y từ từ ăn, ăn từng cọng mì, thái độ hết sức khinh túng, tự nhiên.

Nhưng Phó Hồng Tuyết thì kích động thần kinh mãnh liệt, từng thớ thịt, từng thớ giết gấp.

Hắn nghĩ, trong phút giây này, hắn không thể không bạt đao.

Nếu đao chớp lên, một trong hai người phải ngã gục.

Tửu điểm lúc đó vắng tanh !

Người ta đã len lén rút đi hết. Đến cả đèn cũng chẳng có ai đốt lên.

Tà dương dần dần nhạt, bóng tối dần dần phủ xuống.

Hoàng hôn tàn lụn, không gian thê lương, âm đạm vô cùng !

Phó Hồng Tuyết vẫn khấn trương, tay nắm cứng chuôi đao.

Người lạ còn ngồi đó, chiếc côn vẫn còn bên bóng.

oOo

Đột nhiên, Phó Hồng Tuyết bạt đao.

Nhưng, ánh đao không chớp. Bởi, thanh đao không ra khỏi vỏ.

Hay đúng hơn, Phó Hồng Tuyết vừa bạt đao, lập tức dừng tay lại.

Từ ngoài cửa, một người bay vào, thẳng đến hắn, hắn né tránh, người đó rớt ngay vào chỗ hắn ngồi.

Người đó có vóc dáng cao lớn, mình trần, vận chiếc quần đen thêu hoa đỏ.

Chân y chỉ còn một chiếc giày.

Người đó là Kim Phong Tử.

Hiện tại, y như cục đất nhão, người co rúm lại, mặt nhăn nhó, loay hoay mãi mà không đứng lên được.

Tại sao y ra thân thể đó ? Tại sao y đến đây ?

Người lạ ăn nốt cọng mì cuối cùng, buông đũa xuống.

Biến hóa vừa rồi như xảy ra ở đâu xa xa, không phải ở trước mặt y.

Thần sắc của y vẫn tự nhiên.

Y không nhìn, mắt không chớp. Và y đang ngẩng mặt nhìn ra cửa.

Từ bên ngoài cửa, một người bước vào.

Người đó là Diệp Khai, một âm hồn bất tán, ám mãi theo Phó Hồng Tuyết.

Thấy Diệp Khai, người lạ sáng mắt lên, ánh mắt lạnh bỗng trở nên ấm áp.

Nhìn người lạ, Diệp Khai có vẻ cung kính.

Không bao giờ chàng có thái độ cung kính với bất cứ ai, như hiện tại.

Người lạ hỏi:

- Hẳn là bằng hữu của người ?

Diệp Khai gật đầu:

- Phải !

Người lạ hỏi:

- Con người của hẳn như vậy sao ?

Diệp Khai đáp:

- Hẳn là con người dễ bị lừa lăm !

Người lạ hỏi:

- Có phải là hẳn tùy tiện giết người ?

Diệp Khai đáp:

- Không phải vậy !

Người lạ cau mày:

- Lý do gì hẳn muốn giết ta ?

Diệp Khai đáp:

- Hẳn có lý do để làm việc đó.

Người lạ hỏi:

- Lý do đó, có tốt hay không ?

Diệp Khai đáp:

- Không tốt, song đáng được tha thứ !

Người lạ gật đầu:

- Được ! Vậy là đủ rồi !

Y đứng lên, cười với Diệp Khai, thốt:

- Ta biết, người hiếu khách. Hôm nay ta để cho người mời một lần đó nhé !

Diệp Khai mỉm cười:

- Đa tạ ! Đa tạ !

Người lạ bước đi.

Đinh Vân Lâm đứng bên ngoài cửa, rút ba chiếc lục lạc vàng nhỏ quăng theo.

Làm gì lục lạc chạm vào mình y.

Người khuất dạng như bóng ma, lục lạc vàng rơi xuống, khua leng keng.

Đinh Vân Lâm sửng sờ.

Phó Hồng Tuyết sửng sờ.

Diệp Khai cười nhẹ.

Đinh Vân Lâm bước vào, nắm tay áo chàng giật giật, hỏi:

- Người đó là ai ? Người hay quỷ ?

Diệp Khai hỏi lại:

- Cô nương thấy sao ?

Đinh Vân Lâm lắc đầu:

- Không thấy nổi !

Diệp Khai cau mày:

- Sao lại không nổi ?

Đinh Vân Lâm đáp:

- Nếu là người, thì trên đời không thể có người như vậy. Mà nếu là quỷ, cũng chẳng có thứ quỷ đó !

Diệp Khai mỉm cười.

Phó Hồng Tuyết chợt hỏi:

- Người biết ta muốn giết y ?

Diệp Khai đáp:

- Mới biết đây thôi !

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Cho nên, người hấp tấp đến đây ?

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ tưởng tại hạ đến đây để cứu y ?

Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Diệp Khai thở dài:

- Tại hạ biết, đao của các hạ rất nhanh, rất bén, tại hạ có thấy rồi. Nhưng đối với y, các hạ chưa bạt đao, là ngọn côn của y xuyên thủng yết hầu của các hạ rồi !

Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ biết, các hạ không tin. Chẳng qua, các hạ chưa biết y là ai.

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Y là ai ?

Diệp Khai tiếp:

- Tuy y không phải là người xuất thủ nhanh nhất trên thế gian này, tuy có một người xuất thủ nhanh hơn y, song người nhanh hơn y, không phải là các hạ !

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Ai ?

Diệp Khai lại tỏ lộ niềm sùng kính, từ từ buông bốn tiếng:

- A Phi !

Lâu lắm, Phó Hồng Tuyết thở dài.

Thảo nào !

Hắn trầm ngâm một chút, rồi tiếp:

- Theo ta biết, thì lão chuyên dùng kiếm !

Diệp Khai gật đầu:

- Hiện tại, lão không dùng kiếm. Với chiếc côn đó, lão đủ ngang dọc khắp sông hồ rồi. Có thêm kiếm cũng bằng thừa !

Phó Hồng Tuyết biến sắc mặt xanh dờn:

- Cho nên, người hấp tấp đến đây để cứu ta ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không nói như vậy.

Không để Phó Hồng Tuyết nói gì, chàng hỏi:

- Các hạ biết kẻ nằm kia, là ai không ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Y nói, y là Kim Phong Tử !

Diệp Khai lắc đầu:

- Không phải Kim Phong Tử. Y là Tiểu Đạt Tử đó.

Phó Hồng Tuyết cau mày:

- Tiểu Đạt Tử ?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Chắc các hạ không hiểu Tiểu Đạt Tử là ai đâu ! Hắn là một kịch sĩ hữu danh tại kinh thành. Cho hắn một ý kịch, là hắn có thể diễn trọn vở kịch, diễn như sống. Lần này hắn diễn tấn kịch có cái tên là Song Quyện Sáo, do Dịch Đại Kinh soạn ra. Dịch Đại Kinh trao cho hắn một mảnh giấy, tóm lược cốt kịch, có mấy câu này: "... Sau canh ba, người nằm trong quan tài, cho người khiêng đến, rồi chờ ta tắt lưôi than 'rượu này hắn là không có người uống rồi !' Lúc đó, người tung nắp quan tài, nhẩy vọt ra ..." Phần cuối, do Tiểu Đạt Tử tự diễn tùy ý, miễn sao tròn vai tròn vở thôi.

Phó Hồng Tuyết giật mình.

Thế ra, hắn bị đưa vào tròng, từ lúc gặp Triệu Đại Phương !

Hắn hỏi:

- Còn Triệu Đại Phương ? Y là ai ?

Diệp Khai đáp:

- Là Thiết Thủ Quân Tử Dịch Đại Kinh !

Phó Hồng Tuyết cảm hận:

- Người ta ai ai cũng cho y là bậc quân tử mà ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Trên đời, ngụy quân tử có phải là hiếm đâu ?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Y làm thế, có mục đích gì ?

Diệp Khai thốt:

- Y muốn giết các hạ ! Nhưng, y biết thanh đao của các hạ rất nhanh, trên thế gian không có ai có đao pháp nhanh hơn !

Phó Hồng Tuyết nhớ đến người lạ, thở dài.

Con người đó đáng phục ở chỗ trấn định, khinh túng, điềm nhiên !

Tuy vậy, hấn thâm nghĩ:

- Chẳng lẽ chiếc côn của lão nhanh hơn đao của ta ? Làm gì đao ta chưa ra khỏi vỏ, mà ngọn côn của lão lại đâm thủng yết hầu ta ?

Hấn không thể tin, hấn không muốn tin !

Cơ hồ, hấn muốn chạy theo người lạ, để thực nghiệm xem đao nhanh hay côn nhanh.

Hấn không phục.

Song hấn biết, khi người đó đi rồi, là đừng ai mong đuổi theo kịp.

Điều này thì hấn phải thừa nhận.

Bàn tay cầm đao rung rung.

Diệp Khai nhìn bàn tay hấn, thở dài thốt:

- Bây giờ, các hạ không tin côn của lão nhanh hơn đao của các hạ, nhưng ...

Phó Hồng Tuyết vụt cất cao giọng chặn lời chàng:

- Tin hay không tin, là việc của ta. Việc của ta, không liên quan gì đến người ...

Diệp Khai cười khở.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Cho nên người không can thiệp vào việc này !

Diệp Khai chỉ biết cười khở.

Phó Hồng Tuyết buông luôn:

- Tại sao người cứ len lén theo dõi ta mãi ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Đâu có theo dõi !

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Không theo dõi mà lại biết hết sự tình !

Diệp Khai đáp:

- Chỉ vì tại hạ gặp Dịch Đại Kinh nơi thị trấn.

Phó Hồng Tuyết bủi môi:

- Gặp y tại chợ, nào phải chỉ có một mình người !

Diệp Khai thốt:

- Nhưng chỉ có mỗi một mình tại hạ nhận ra y. Dịch Đại Kinh vốn không nên có mặt tại đây, mà cũng không nên cải trang như vậy. Y vốn là con người rất cẩn thận trong việc ăn mặc.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Y làm gì mặc y, can chi đến người ?

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng tại hạ cho là kỳ quái.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Sở dĩ thế, người đi theo y ?

Diệp Khai gật đầu:

- Tại hạ đeo theo y đúng hai hôm, thủy chung không khám phá ra được cái gì cả. Chỉ vì tại hạ không dám đeo y quá gần, y vốn là con hồ ly, xảo hoạt vô tưởng !

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng.

Diệp Khai tiếp:

- Nhưng tại hạ biết y có mời Tiểu Đạt Tử từ kinh thành đến. Do đó, tại hạ đổi phương lược, thay vì bám theo y, tại hạ bám theo Tiểu Đạt Tử.

Chàng cười khỏ, tiếp:

- Tuy nhiên, sau lại, Tiểu Đạt Tử cũng biến mất luôn !

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Thế là cũng có việc, người không làm được đến nơi đến chốn.

Diệp Khai tiếp:

- Cũng may, tại hạ gặp hai kẻ khiêng quan tài. Chúng là những tên diễn kịch phụ trong ban kịch của Tiểu Đạt Tử. Chúng và Tiểu Đạt Tử kết thân nhau.

Phó Hồng Tuyết nghe mãi, ban đầu còn mĩa mai, dần dần chú ý, sau cùng thì hầu như mê nghe.

Diệp Khai tiếp:

- Lúc đó, chúng đang thu xếp hành trang, chuẩn bị ly khai thị trấn. Tại hạ vừa dụ chúng, vừa uy hiếp chúng, cuối cùng, chúng chịu chỉ chỗ ở của Triệu Đại Phương.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Rồi người tìm đến đó ?

Diệp Khai tiếp:

- Khi tại hạ đến nơi, thì các hạ đã đi rồi. Tiểu Đạt Tử vẫn còn ở đó với Dịch Đại Kinh.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Đương nhiên Dịch Đại Kinh không thể tiết lộ bí mật với người.

Diệp Khai gật đầu:

- Đúng vậy rồi. Dù tại hạ có hỏi, cũng vô ích thôi. Kế hoạch của Dịch Đại Kinh rất cẩn mật, song thủ đoạn của y lại rất tàn độc.

Phó Hồng Tuyết nín lặng chờ nghe !

Diệp Khai tiếp luôn:

- Y bỏ độc vào rượu, chuẩn bị cho Tiểu Đạt Tử uống. Y định giết Tiểu Đạt Tử để diệt khẩu.

Diệp Khai tiếp:

- Sau khi tại hạ bỏ đi, Tiểu Đạt Tử bị chất độc phát tác, hành hạ đau đớn vô cùng. Dĩ nhiên, biết được tâm địa Dịch Đại Kinh rồi, hẳn cảm hận cực độ.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Hẳn tiết lộ âm mưu của Dịch Đại Kinh với người ?

Diệp Khai thở dài:

- Nếu Dịch Đại Kinh không tàn độc, thì vĩnh viễn tại hạ không hề biết được âm mưu đó ! Y cũng là một tay sàng đóng kịch ! Có thể hơn hẳn Tiểu Đạt Tử. Cho nên không ai phát hiện nổi chân tướng của y là một nguy quân tử !

Đinh Vân Lâm chen vào:

- Y nên xoay qua nghề diễn kịch là hơn ! Với nghề đó, y sẽ mau có cơ nghiệp !

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ nghe cô nương gọi y là Dịch đại thúc !

Đinh Vân Lâm vầu môi:

- Y vốn là bằng hữu của gia gia ta. Một nguy quân tử cỡ đó, còn ai không lầm ?

Diệp Khai thở dài, cười khổ:

- Cho nên, cô nương phải biết là, chân tiểu nhân như tại hạ, dù sao cũng hơn một nguy quân tử cỡ đó !

Đinh Vân Lâm mỉm cười:

- Ta biết từ lâu kia !

Rồi nàng tiếp:

- Còn một điều này, ta chưa được hiểu rõ.

Diệp Khai chờ.

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Như Lý Tầm Hoan, A Phi, là những danh hiệp thuộc làng trưởng thượng, từ lâu ẩn tích mai tung, làm sao Dịch Đại Kinh biết được hôm nay lại có mặt tại đây ?

Diệp Khai trầm ngâm một phút:

- A Phi kiếm khách đúng là con hạc phiêu dạt khắp bốn phương trời, hành tung như mây, như gió, cả đến Tiểu Lý Thám Hoa dù muốn tìm cũng chẳng tìm được !

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Cho nên ta kỳ quái !

Diệp Khai lại trần ngâm một chút nữa:

- Từ sau vụ Bá Hiểu Sanh Tử, không ai biết các vị đó ở đâu, trừ Dịch Đại Kinh. Nhà của y vốn có nhiều khách, từ bốn phương đổ đến. Có lẽ trong cơn may mắn nào đó, y nghe tên A Phi kiếm khách sắp đi qua nơi này, nên đến đây trước, an bày nah^t thiết, sau đó mới dụ dẫn Phó Hồng Tuyết.

Đinh Vân Lâm liếc mắt sang Phó Hồng Tuyết đáp:

- Việc dụ dẫn, ta nghĩ không khó khăn gì.

Diệp Khai tiếp:

- Ngày ngày, y đến thị trấn, dò tin A Phi kiếm khách.

Đinh Vân Lâm thốt:

- Trong khi đó, đã có người khác dò tin Mã Không Quần hộ y.

Diệp Khai gật đầu:

- Y là con người chu đáo bậc nhất trên đời !

Phó Hồng Tuyết chợt hỏi:

- Y ?

Diệp Khai đáp:

- Đi rồi !

Phó Hồng Tuyết cười nhẹ:

- Sao người lại buông y ?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Chẳng lẽ tại hạ phải đi theo y ? Một mình y, y không đi được sao ?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người không ngăn chặn ?

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ cho rằng tại hạ ngăn chặn nổi y ?

Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Đinh Vân Lâm cười lạnh trả miếng:

- Tuy Tiểu Diệp không ngăn chặn, song ít nhất cũng không mắc mưu con người đó.

Phó Hồng Tuyết biến sắc mặt, quay mình, tỏ vẻ không muốn nói chuyện với nàng.

Đinh Vân Lâm vòng quanh hắn, đến trước mặt hắn, tiếp luôn:

- Dù người không nhận Tiểu Diệp là bằng hữu, hắn vẫn đối xử tốt với người luôn.

Phải vậy không ?

Phó Hồng Tuyết không đáp.

Đinh Vân Lâm buông tiếp:

- Hắn đối với người, chẳng khác cha đối với con. Người cảm kích hắn hay không, mặc người, song người đừng xem hắn là oan gia !

Phó Hồng Tuyết nín lặng.

Đinh Vân Lâm chưa chịu tha cho hắn, cứ tiếp:

- Ta biết, người không muốn đối thoại với ta. Nói thực ra, con người như người, lúc bình thời, dù có quỳ trước mặt ta, ta cũng không ngó đến.

Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Hiện tại, ta có một vài câu cần phải hỏi người, cho nên bắt buộc ta nhìn mặt người đó, hiểu chưa ?

Đoạn, nàng hỏi:

- Tại sao, người ta càng đối tốt với người, người càng đối hung với người ta ? Người sợ người ta tốt với người à ? Người có cái tật chi mà kỳ thế ?

Phó Hồng Tuyết đỏ mặt. Thân hình hắn bắt đầu run lên.

Trong ánh mắt lạnh lùng, niềm đau khổ chợt hiện lộ. Hắn không đủ nghị lực đè nén đau khổ bốc bùng.

Đinh Vân Lâm thấy thế, giật mình.

Nàng không ngờ Phó Hồng Tuyết biến đổi như vậy.

Nàng cúi đầu, lẩm nhẩm:

- Bất quá, ta nói đùa với người thôi, vậy thôi, bắt tất người sanh giận.

Phó Hồng Tuyết không còn nghe nàng nói nữa.

Đinh Vân Lâm chợt thấy chán ngán hết sức.

Trên bàn, còn rượu sẵn đó.

Diệp Khai thông thả đỡ Tiểu Đạt Tử lên, mừng tượng không nghe Đinh Vân Lâm và Phó Hồng Tuyết nói gì với nhau.

Tiểu Đạt Tử kêu lên:

- Tôi ... tôi chỉ là một tên diễn kịch ... sống về nghề kịch. Ai cho tôi tiền, là tôi đóng kịch !

Diệp Khai gật đầu:

- Ta biết !

Tiểu Đạt Tử khóc mướt:

- Tôi chưa muốn chết.

Diệp Khai gật đầu:

- Người không chết đâu !

Tiểu Đạt Tử hỏi:

- Còn có cách cứu tôi được sao ?

Diệp Khai gật đầu:

- Ta đã đáp ứng với người. Huống chi, ta cho người uống thuốc giải độc rồi.

Chàng đặt Tiểu Đạt Tử ngồi lên ghế, đoạn thở dài, thốt:

- Thực ra, còn có ai không đóng kịch trên cõi đời này ? Thế gian không phải là kịch trường sao ?

Bỗng, Phó Hồng Tuyết quay mình, gần giọng hỏi Tiểu Đạt Tử:

- Người biết Dịch Đại Kinh ở đâu không ?

Tiểu Đạt Tử khiếp đến trắng nhợt sắc mặt:

- Tôi ... tôi tưởng là y trở về nhà.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nhà ở đâu ?

Tiểu Đạt Tử đáp:

- Nghe nói tại Tàng Kinh Vạn Quyển Trang. Tuy tôi chưa đến đó lần nào, song khách giang hồ hẳn có người biết.

Phó Hồng Tuyết lập tức quay mình, từ từ bước đi. Hắn không nhìn Diệp Khai nữa mắt.

Diệp Khai gọi:

- Chờ một chút. Tại hạ có việc cáo tố với các hạ.

Phó Hồng Tuyết không chờ.

Diệp Khai thốt với:

- Vợ Dịch Đại Kinh họ Lộ.

Phó Hồng Tuyết không lưu ý.

Diệp Khai tiếp luôn:

- Họ Lộ, một họ với Lộ Tiểu Giai !

Phó Hồng Tuyết bóp mạnh chuôi đao, gân xanh vồng lên lưng bàn tay.

Song, hắn không quay đầu, cứ bước đi luôn.

Đêm xuống sâu dần dần.

- o O o -